

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 2 stycznia 2023 r.

Pozycja 3

POSTANOWIENIE z dnia 19 października 2022 r. Sygn. akt Ts 216/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Rafał Wojciechowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej R.M. o zbadanie zgodności:

§ 19 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714), z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 9 sierpnia 2021 r. (data nadania) R.M. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia na tle następującego stanu faktycznego.

Postanowieniem z 1 kwietnia 2021 r. (sygn. akt [...]) Sąd Apelacyjny w P. zasądził na rzecz skarżącego kwotę 147,60 zł (w tym VAT) z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej nawet w części pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym (pkt 2 postanowienia).

Na skutek złożonego przez skarżącego zażalenia Sąd Apelacyjny w P. postanowieniem z 6 lipca 2021 r. (sygn. akt [...]) utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 23 września 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 29 września 2021 r.), wydanym na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393), wezwał skarżącego do usunięcia braku formalnego skargi konstytucyjnej przez podanie, czy od wskazanego w skardze konstytucyjnej ostatecznego orzeczenia został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia.

Do tego zarządzenia skarżący odniósł się w piśmie procesowym z 29 września 2021 r. (data nadania).

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2022 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 26 kwietnia 2022 r.) skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: 1) wskazanie, które wolności lub prawa skarżącego, wyrażone w art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zostały naruszone przez zakwestionowane w skardze przepisy; 2) dokładne uzasadnienie zarzutu niezgodności zakwestionowanego w skardze przepisu z prawami lub wolnościami konstytucyjnymi wynikającymi z wzorców kontroli, o których mowa w punkcie 1 zarządzenia, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie.

W piśmie procesowym z 4 maja 2022 r. (data nadania) skarżący odniósł się do tego zarządzenia.

Zdaniem skarżącego w jego sprawie doszło do naruszenia prawa własności i innych praw majątkowych, podlegających równej dla wszystkich ochronie prawnej, jak również prawa do równego traktowania przez władze publiczne.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o nadaniu skardze konstytucyjnej dalszego biegu, gdy spełnia ona wymagania przewidziane w ustawie oraz nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK.

2. W ocenie Trybunału skarga spełnia przesłanki przekazania jej do kontroli merytorycznej.

2.1. Skarga została sporządzona przez adwokata, który przedłożył stosowne pełnomocnictwo.

2.2. Przysługująca skarżącemu droga prawna została wyczerpana, ponieważ od postanowienia Sądu Apelacyjnego w P. z 6 lipca 2021 r. (sygn. akt [...]) nie przysługuje żaden zwyczajny środek zaskarżenia.

2.3. Skarżący dochował trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi zastrzeżonego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK, gdyż wskazane powyżej rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego wraz z uzasadnieniem zostało doręczone skarżącemu 9 lipca 2021 r. Natomiast skarga została wniesiona do Trybunału 9 sierpnia 2021 r. (data nadania).

2.4. Określony został przedmiot kontroli, tj. § 19 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18).

2.5. Zdaniem skarżącego zakwestionowany przepis narusza jego prawa konstytucyjne, ponieważ jako adwokatowi wyznaczonemu do działania w sprawie z urzędu, za obronę skazanego w postępowaniu odwoławczym został mu przyznany zwrot kosztów o połowę niższy, niż zostałyby przyznany obrońcy lub pełnomocnikowi ustanowionemu z wyboru w tej samej sprawie. Wskazał, że zakwestionowana norma narusza art. 64 ust. 2 Konstytucji,

ponieważ skutkuje brakiem ochrony prawa własności i innych praw majątkowych w postaci wynagrodzenia za wykonaną pracę. Reguluje ona prawo do wynagrodzenia, za tę samą sprawę, dla osób posiadających te same kompetencje zawodowe na zasadach nierównych, co – jego zdaniem – stanowi naruszenie art. 32 ust. 1 zdanie drugie Konstytucji.

3. W związku z powyższym i zważywszy na to, że sformułowane przez skarżącego zarzuty nie są oczywiście bezzasadne, Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK – postanowił nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.